

Sygn. akt VI GC 1648/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Justyna Wyrwas – Oliwkiewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Aldona Fojcik

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2020 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J. (J.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. J. kwotę 461,25 zł (czteryście sześćdziesiąt jeden złotych 25/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 676,13 zł (sześćset siedemdziesiąt sześć złotych 13/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4) nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od powoda kwotę 151,34 zł (sto pięćdziesiąt jeden złotych 34/100),

b) od pozwanego kwotę 35,50 zł (trzydzieści pięć złotych 50/100).

sędzia Justyna Wyrwas – Oliwkiewicz

Sygn. akt VI GC 1648/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 1 czerwca 2017 roku, doprecyzowanym w piśmie z 20 lipca 2017 roku, powód M. J. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2.761,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 2.447,70 zł od 5 kwietnia 2016 roku (najem pojazdu zastępczego przez 19 dni za 196,80 zł brutto za dobę) oraz
- 313,65 zł od 17 kwietnia 2016 roku (holowanie pojazdu),

a także zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, że należący do R. M. samochód marki S. (...)o nr rejestracyjnym(...) został 1 marca 2016 roku uszkodzony przez sprawcę, którego łączyła z pozwanym umowa

ubezpieczenia (...) posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podnosił, iż nabył od poszkodowanego na podstawie umowy cesji wierzytelność z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania (k. 2-5, k. 58).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 5 października 2017 roku uwzględniono żądanie powoda w całości (k.59).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany zarzucił, że uzasadniony czas najmu oraz stawka dobowa najmu zostały zawyżone. Zredukował okres najmu do 14 dni i stawkę do 92,25 zł netto. Podał, że oferował najem pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z pozwanym oraz poinformował o akceptowanej przez pozwanego stawce. Kwestionował również datę naliczania odsetek (k. 63-70).

Sąd ustalił co następuje:

W wyniku kolizji drogowej z 1 marca 2016 roku uszkodzony został samochód marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) będący własnością R. M. zamieszkałego w J.. Poszkodowany wracał do domu po pracy. Poszkodowany pracował w godzinach 6.00 – 14.00 na kopalni (...). W pojeździe uszkodzeniu uległ m.in. tylny reflektor. Samochód nie nadawał się do dalszej jazdy, a Policja zabrała poszkodowanemu dowód rejestracyjny. Pojazd został przewieziony lawetą przez powoda na parking strzeżony. Kierowca lawety zaproponował poszkodowanemu zorganizowanie wynajęcia pojazdu zastępczego. Samochód zastępczy był poszkodowanemu potrzebny do dojazdów do pracy ok. 10 km w jedną stronę.

W dniu 1 marca 2016 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu samochodu zastępczego marki N. (...)160,00 zł netto a dobę. Powód dostarczył poszkodowanemu pojazd zastępczy 1 marca 2016 roku, a odebrał 19 marca 2016 roku. Poszkodowany nie ponosił faktycznych kosztów za najem, gdyż 1 marca 2016 roku dokonał również na rzecz powoda przelewu przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności -prawa do odszkodowania za korzystanie z samochodu zastępczego w okresie od powstania szkody do zakończenia naprawy pojazdu. **(dowód: umowa najmu k.9, (...)k. 10, protokół zdawczo-odbiorczy k. 11-12, umowa cesji k. 20, zeznania świadka R. M. k. 103v, oświadczenia k. 30-31)**

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. **(okoliczność bezsporna)**

Poszkodowany zgłosił szkodę telefonicznie u pozwanego. Pozostałymi formalnościami związanymi z likwidacją szkody zajmował się powód **(dowód: zeznania świadka R. M. k. 103v)**

W szczególności przedstawiciel powoda dzwonił do pozwanego celem uzupełnienia danych koniecznych w postępowaniu likwidacyjnym. W toku rozmowy przedstawiciel pozwanego zaoferował możliwość bezpłatnej organizacji najmu pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z pozwanym oraz poinformował o akceptowanej dziennej stawce w razie najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego we własnym zakresie: 55-75 zł netto dla pojazdu klasy (...), 65-85 zł netto dla pojazdu klasy (...), 75-100 zł netto dla pojazdu klasy (...). Przedstawiciel powoda powiedział, że samochód zastępczy nie jest poszkodowanemu potrzebny. **(dowód: nagranie na płycie (...) 11:50-12:40 k. 100)**

W dniu 8 marca 2016 roku powód poinformował pozwanego o realizowanym na rzecz poszkodowanego najmie i cesji dotyczącej zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. **(korespondencja e- mail k. 21)**

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i decyzją z 10 marca 2016 roku, na podstawie kosztorysu z 7 marca 2016 roku, przyznał poszkodowanemu odszkodowanie za szkodę w pojeździe w kwocie 5.765,86 zł, a w dniu 11 marca 2016 roku wypłacił ww. kwotę. **(dowód: dokumenty znajdujących się w aktach zastępczych – druk zgłoszenia szkody, dokumentacja zdjęciowa, kosztorys pozwanego, decyzje pozwanego, wykaz pism przychodzących; potwierdzenie przelewu k. 16)**

Po otrzymaniu odszkodowania, w dniu 12 marca 2016 roku, poszkodowany oddał samochód do warsztatu. Rozliczał się z warszatem gotówkowo. Samochód został naprawiony 19 marca 2016 roku. **(dowód: zeznania świadka R. M. k. 103v, arkusz i harmonogram likwidacji szkody k. 13-14)**

W dniu 21 marca 2016 roku powód obciążył poszkodowanego fakturą na kwotę 3.739,20 zł brutto za 19 dni najmu pojazdu zastępczego, przy przyjęciu stawki dobowej najmu w wysokości 2160,00 zł netto (196,80 zł brutto). Powód przedstawił pozwanemu fakturę 31 marca 2016 roku **(dowód: faktura k.17)**

Poszkodowany nie miał możliwości odliczenia podatku VAT. **(dowód: zeznania świadka R. M. k 103v)**

Decyzją z 6 kwietnia 2016 roku pozwany przyznał powodowi kwotę 1.291,50 zł brutto tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany zredukował stawkę najmu pojazdu zastępczego za dobę do kwoty 75,00 zł netto (92,25 zł brutto) i uznał za zasadne 14 dni najmu pojazdu zastępczego. Wskazywał, że poszkodowany był informowany o możliwości wynajmu pojazdu w ramach sieci (...) oraz o weryfikacji stawki do kwot akceptowanych przez pozwanego w przypadku zorganizowania najmu we własnym zakresie. W zakresie czasu najmu wskazywał, że przyjął: 1 dzień na zgłoszenie szkody, 5 dni od zgłoszenia szkody do oględzin w dniu 7 marca 2016 roku, 3 dni do rozliczenia w dniu 10 marca 2016 roku, 4 dni technologicznego czasu naprawy, 1 dzień na odbiór pojazdu. **(dowód: decyzja i pismo pozwanego k. 23 -23 v)**

W dniu 2 kwietnia 2016 roku powód obciążył poszkodowanego fakturą na kwotę 688,80 zł brutto, w tym:

- 246,00 zł za dojazd, holowanie i powrót,
- 146,60 zł za załadunek i wyładunek uszkodzonego pojazdu oraz
- 295,20 zł (12 dni x 20,00 zł netto tj. 24,60 zł brutto) za parkowanie pojazdu. Powód upoważnił powoda do odbioru odszkodowania z tego tytułu od pozwanego, a w razie odmowy wypłaty przez ubezpieczyciela – do uregulowania ww. należności we własnym zakresie. **(dowód: faktura k.19, upoważnienie k. 18)**

Decyzją z 25 kwietnia 2016 roku pozwany przyznał powodowi kwotę 375,15 zł brutto, w tym 221,40 zł tytułem zwrotu kosztów parkingu i 153,75 zł tytułem zwrotu kosztów holowania (ryczałt za 125,00 zł netto przy holowaniu do 25 km). **(dowód: decyzja i pismo pozwanego k.25-25v)**

Pismami z 12 i 3 maja 2016 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty w zakresie zwrotu kosztów najmu, holowania i parkowania. Pismami z 7 czerwca i 5 grudnia 2016 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko. **(dowód: odwołanie k. 28-29, pisma pozwanego k. 26,27)**

Stan techniczny pojazdu po szkodzie nie pozwalał na jego użytkowanie. Bezpośredni technologiczny czas naprawy wynosił 4 dni. Uzasadniony okres przebywania pojazdu w warsztacie naprawczym wynosił 19 dni w okresie od 1 marca 2016 roku do 19 marca 2016 roku. Zarówno uszkodzony pojazd jak i samochód zastępczy należały do segmentu (...). Stawki najmu samochodu tej klasy w wypożyczalniach na rynku lokalnym w zawierały się w przedziale od 79,00 zł do 119,00 zł brutto za dobę. **(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej mgr inż. M. D. z dnia 20 maja 2019 roku k. 150-168)**

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z faktur decyzji i potwierdzeń przelewów z innych spraw oraz opinii z innych spraw (k. 32-39, k. 49-53, k. 84-89). W ocenie Sądu nie mogły one stanowić podstawy ustaleń faktycznych, gdyż każda sprawa wymaga indywidualnego podejścia i uwzględnienia konkretnych okoliczności danego przypadku.

Ostatecznie (mimo formalnego ich dopuszczenia jako dowodów w sprawie) podstawą stanu faktycznego nie stały się również przedłożonego przez powoda cenniki wynajmu pojazdów (k. 40-48), z uwagi na ich wybiórczy charakter oraz niepełne dane. Nie wiadomo było czy odnosiły się tej samej klasy pojazdów co pojazd uszkodzony, ponadto dotyczyły bądź najmu pojazdów w K., G. innych dużych miastach lub też dotyczyły wypożyczalni o zasięgu ogólnokrajowym,

gdzie ceny za wynajem są wyższe niż mniejszych miejscowościach. Ponadto dotyczyły albo najmu za 1 dzień albo też najmu w różnych zakresach czasowych, ale w latach 2013, 2015, 2017 roku lub bez wskazania daty obowiązywania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

Powód wywodził swe roszczenie z umowy przelewu wierzytelności przysługującej poszkodowanemu wobec sprawcy szkody, ubezpieczonego u pozwanego w ramach umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Podstawowym aktem prawnym regulującym kompleksowo ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu mechanicznego jest ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) – dalej zwana ustawą. Jej przepisy stanowią *lex specialis* względem art. 822 § 1 k.c., a w sprawach nieuregulowanych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego (art. 22 ustawy).

Zgodnie z art. 34 ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowania ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Kierujący pojazdem ponosi odpowiedzialność za szkody na mieniu, jak i na osobie, wyrządzone w związku z ruchem pojazdu, na zasadzie winy na podstawie art. 415 k.c.

W myśl 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła i naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Jak wskazano w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Ubezpieczyciel ponosi - na podstawie art. 471 k.c. - odpowiedzialność za szkodę wskutek zwłoki w spełnieniu świadczenia ubezpieczeniowego”. Jednocześnie jednak w uzasadnieniu wskazano, iż „nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności

odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do odczuwalnego wzrostu składek ubezpieczeniowych”.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w samochodzie uszkodzonym przez osobę objętą u niego obowiązkowym ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych, przy czym częściowo odmówił zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania.

Jeżeli chodzi o koszty najmu pojazdu zastępczego, to pozwany nie kwestionował legitymacji powoda wynikającej z zawartej z uszkodzonym umowy cesji wierzytelności w tym zakresie. Sporna między stronami była stawka najmu (powód wskazywał, że zasadna jest stawka 196,80 zł brutto, a pozwany 92,25 zł brutto) oraz uzasadniony okres najmu (według powoda wynosił 19 dni, a według pozwanego – 14 dni).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo zaś twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN I PKN 660/00 z 22.11.2001r., Wokanda 2002/7-8/44).

W związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę, na uszkodzonym ciąży także obowiązek działania zmierzającego do minimalizacji kosztów naprawienia poniesionego uszczerbku, co wynika z art. 354 § 2 k.c. oraz art. 826 § 1 k.c., a odpowiedzialność pozwanego nie jest nieograniczona.

Jeżeli chodzi o wysokość dziennej stawki czynszu najmu, to pozwany w pierwszej kolejności podnosił, że informował o możliwości nieodpłatnego zorganizowania najmu pojazdu zastępczego, a także o akceptowanych przez niego stawkach w przypadku zorganizowania najmu we własnym zakresie.

Jak wskazano w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2017 roku (sygn. akt III CZP 20/17, publ. OSNC 2018/6/56, LEX nr 2340475, OSP 2018/7-8/69, (...), Prok.i Pr.-wkl. 2018/10/45, Biul.SN 2017/8/6, KSAG 2017/4/124) „nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów uszkodzowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje uszkodzowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to uszkodzowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione". W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb uszkodzowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez uszkodzowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela. Z uwagi na ciążący na ubezpieczycielu obowiązek szczególnej, podwyższonej staranności nie można też przypisać decydującego znaczenia czynnikowi w postaci szczególnego zaufania, jakie uszkodzowany ma do kontrahenta, z którego usług chciałby skorzystać. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany.”

Przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło, że przedstawiciel pozwanego trakcie rozmowy telefonicznej złożył przedstawicielowi powoda ofertę nieodpłatnego najmu pojazdu oraz poinformował, że w razie najmu pojazdu zastępczego we własnym zakresie stawka zostanie zweryfikowana do kwot w przedziale od 65 do 85 z netto, jeżeli

chodzi o samochód zastępczy klasy (...). Ten jednak, nie tylko nie przekazał tej informacji poszkodowanemu, ale co więcej stwierdził, że poszkodowany nie potrzebuje samochodu zastępczego.

W tych okolicznościach sąd uznał, iż powód działał wbrew obowiązкови minimalizowania szkody i współdziałania z pozwanym przy likwidacji szkody, gdyż nie tylko zatajał istotne informacje przed poszkodowanym, ale również wprowadzał pozwanego w błąd. W takiej sytuacji należało uznać za miarodajną przyjętą przez pozwanego stawkę najmu 92,25 zł brutto jako wskazywaną akceptowaną stawkę w przypadku odmowy skorzystania z propozycji zorganizowania najmu przez pozwanego. Dodatkowo jak wynikało z opinii biegłego M. D. stawka ta mieściła się w zakresie stawek rynkowych oscylujących od 79,00 zł do 119,00 zł brutto. W tych okolicznościach nie mogły odnieść skutku zastrzeżenia powoda w zakresie wysokości stawki najmu składane w stosunku do opinii biegłego. Powód miał rację podnosząc, że dla ustalenia wysokości stawek najmu nie bez znaczenia pozostają warunki najmu (okres najmu, limity kilometrów, brak kaucji itp.), jednakże zgodnie z art. 6 k.c. powinien był udowodnić, iż konkretne szczególne warunki najmu były dla poszkodowanego szczególnie istotne i uzasadniały podwyższenie stawki w konkretnej sprawie, czego jednak nie uczynił. Jak wynikało z zeznań świadka uszkodzony pojazd był wykorzystywany do dojazdów do pracy (ok. 10 km w jedną stronę), więc kwestia limitu kilometrów pozostawała drugorzędna, ponadto z zeznań świadka nie wynikało, iż nie byłby stanie uiścić ewentualnej kaucji za wynajem pojazdu. W związku z obowiązkiem wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów uznać należy, że sam akt „dogodności” czy korzyści wynikających z tzw. systemu bezgotówkowego najmu pojazdu zastępczego skutkujących zawyżeniem wysokości stawki czynszu najmu stosowanego przez powoda w porównaniu z wypożyczalnią oferującymi najem w systemie klasycznym, gdzie to poszkodowany osobiście ponosi koszt najmu pojazdu zastępczego, nie mieszczą się w granicach odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego i jako takie nie podlegają refundacji. Jeżeli wypożyczalnia oferująca najem bezgotówkowy przejmuje na siebie tymczasowo koszty najmu i ryzyko uzyskania ich od ubezpieczyciel, to koszty te wliczone w koszt najmu pojazdu zastępczego nie pozostają w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem.

Odnosnie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego biegły M. D. ustalił, że uzasadniony okres najmu wynosił 19 dni w okresie od 1 marca 2016 roku do 19 marca 2016 roku. Tym samym potwierdził prawidłowość stanowiska powoda. Sąd przyjął ustalenia biegłego za miarodajne, gdyż biegły szczegółowo i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko.

Sąd nie uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego opinii biegłego K. K., gdyż biegły przy wyliczeniu uzasadnionego okresu najmu przyjął błędne założenie bezgotówkowego rozliczenia szkody w warsztacie przez poszkodowanego i pominął czas potrzebny na zamówienie części, które to okoliczności doprowadziły do nieuzasadnianych wniosków w zakresie ustalania czasu najmu.

Pełnomocnik pozwanego nie składał zastrzeżeń do wydanych w sprawie opinii.

W konsekwencji sąd przyjął, że stawka dzienna za najem pojazdu nie powinna być wyższa niż 92,25 zł brutto, a jednocześnie uznał za celowy okres najmu w wymiarze 19 dni. Uzasadnione koszty najmu wynosiły zatem 1.752,75 zł (19 dni x 92,25 zł). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi 1.291,50 zł, więc sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 461,25 zł. O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ustawy, zasądając je od 1 maja 2016 roku, tj. po upływie 30 dni od zgłoszenia roszczenia z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w oznaczonej kwotowo wysokości.

W pozwie powód domagał się również dopłaty w zakresie zwrotu kosztów holowania. W tej części roszczenie było jednak bezzasadne. W pierwszej kolejności wskazać należało, że powód nie wykazał legitymacji procesowej w tym zakresie. Umowa (...)z 1 marca 2016 roku (k. 20) obejmowała, zgodnie z jej treścią, wyłącznie wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, a przedstawione upoważnienie (k. 18) dotyczyło jedynie uprawnienia dla powoda do odbioru w imieniu poszkodowanego należności z tytułu holowania i parkowania w postępowaniu likwidacyjnym. Jak wynikało wprost z treści upoważnienia, w przypadku odmowy wypłaty powód nie nabywał wierzytelności z tego tytułu od poszkodowanego, a przeciwnie poszkodowany zobowiązywał się do zapłaty tej należności pozwanemu. Niezależnie od tego powód nie wykazał zasadności wysokości roszczenia w tym zakresie,

w szczególności nie wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia celowych wydatków z tytułu holowania i kosztów parkowania.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało zatem oddaleniu.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia między stronami biorąc pod uwagę wynik sprawy.

Koszty procesu obejmowały łącznie 3.373,00 zł, z czego:

- powód poniósł 2.056,00 zł (139,00 zł – tytułem opłaty od pozwu, 900,00 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804), 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.000,00 zł tytułem wynagrodzenia biegłego,
- pozwany poniósł –1.317,00zł (900,00 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804), 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 400,00 zł wynagrodzenia biegłego).

Powód wygrał sprawę w 19 % zatem winien ponieść koszty procesu w zakresie oddalonego powództwa (81 % z 3.373,00 zł = 2.732,13zł), a pozwany w pozostałej części (19% z 3.373,00 zł = 640,87 zł). Dokonując rozliczenia kosztów należnych i poniesionych sąd zasądził zatem od powoda na rzecz pozwanego kwotę 676,13 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W niniejszej sprawie strony uiściły zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego: powód 1.000,00 zł, a pozwany - 400,00 zł. Wynagrodzenie biegłego zostało wypłacone z ww. zaliczek wniesionych przez strony, a częściowo tymczasowo ze środków Skarbu Państwa (186,84 zł). W związku z tym, na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w R., stosownie do wyniku postępowania, od powoda kwotę 151,34 zł (81% z 186,84 zł) i od pozwanego kwotę 35,50 zł (19% z 186,84 zł).

sędzia Justyna Wyrwas – Oliwkiewicz